

mation. Man benytter Radioen til at udtrykke den Mening, at det egentlig er en Skandale, at borgerlig Konfirmation bliver affholdt i dette Kirkerum, at den gamle Lenssekreterær Rentzmann vilde blive forfærdet — jeg husker ikke, hvilket Udtryk der blev brugt, men det var noget i den Retning — ved Tanken om, at dette Kirkerum blev brugt paa den Maade.

Det er et Eksempel, som viser, at saaledes som det hele har udviklet sig, har Neutraliteten faaet en Slagside. Hvis man vil fastholde Neutralitet, maa det virkelig være i den Form, at der er Lighed til alle Sider.

Jeg maa jo rette min Henvendelse til den højtærede Trafikminister. I og for sig er det Anliggender, som mere vedrører Aandslivet og hele den almindelige Kultur, end de egentlig vedrører vore trafikale Forhold, men Radioen er jo et Meddelelsesmiddel, som rent forretningsmæssig indgaar under Telegrafvesenet. Jeg havde tidligere tænkt mig, at det var godt, at Radioen sorterede under Ministeren for offentlige Arbejder, idet man kunde tænke sig, at den gamle, klamme Tradition, som uægtelig hænger i Undervisningsministeriet — Kultusministeriet, som det før har heddet, ikke Kulturministeriet —, ikke fandtes i det friske Ministerium, som har Luftfarten og andre Ting under sig; men jeg mener rigtignok, at som det hidtil er gaaet, har Radioen ikke haft nogen synderlig Gavn af at være under Trafikministeriet.

Jeg kunde ønske, da vi i Øjeblikket har et Venstreministerium, at Ministeriet vilde tage denne Sag op ud fra Principper, som falder sammen med, hvad gamle Grundtvig har tænkt overfor lignende Spørgsmaal, for det maa man jo lade Grundtvig, han var en meget universel Aand i Retning af at forstaa andre; hans berømte Ord om Frihed for Loke saavel som for Thor var virkelig for hans Vedkommende Alvor. Man ser det f. Eks. af den smukke Sang: „Udrundne er de gamle Dage“, som er skrevet til borgerlig Begravelse, altsaa til Lejligheder, hvor man netop gaar udenom de kirkelige Fester. Jeg kunde ønske, der var noget af den Aand i det Ministerium, som nu sidder, saa at der kunde udgaa Beslutninger om, at det nu virkelig skal være Alvor med den Neutralitet i Radioen, som man taler om, saa at det bliver saaledes, at det store, brede, danske Folk gennem Radioen kan faa fuldt Indtryk af hele den Kultur, hvoraf det er omgivet, og der ikke sættes de snævre Grænser, der hidtil har været sat.

Det har været umuligt ved *nogen* Lej-

lighed, hvor der har været Diskussion — og der har været mange Diskussioner om dette Spørgsmaal —, at faa selve de ledende indenfor Radioraadet i Tale, de møder ikke, de udtaler sig kun ved saadanne Lejligheder, hvor der ikke kan gives Gensvar. Derfor synes jeg, Sagen hører hjemme under den paagældende Minister, og jeg vil da give min Henvendelse den Form, at jeg beder Ministeren om at tage specielt Spørgsmaalet om Udsendelse af den borgerlige Konfirmation og i det hele taget Spørgsmaalet om Neutraliteten i Radioen under Overvejelse og søge gennemført, at der virkelig for Alvor bliver Frihed for Loke saavel som for Thor.

Inden jeg slutter, er der endnu en enkelt Ting, jeg har Lyst til at komme ind paa. Jeg saa, at det ærede Medlem Hr. Pinholt var til Stede før, men det lader ikke til, at han er det i Øjeblikket. Der var i den Tale, det ærede Medlem Hr. Pinholt holdt, en enkelt Ting, jeg kunde ønske at spørge ham ud om og i Forbindelse hermed rette et direkte Spørgsmaal til ham. Det ærede Medlem erkendte aabent, at det fra Venstres Side ikke kom an paa at trykke Lønnen. Det ærede Medlem siger paa Spalte 167 — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere nogle faa Ord —: „Man ved godt, at det slet ikke er det, det drejer sig om for Venstre; det er ikke det at faa trykket Arbejderbefolkningen ned til et Minimum af Livsgoder. Det er der aldrig nogen Venstremand, der har vedkendt sig; og det er der heller aldrig nogen, der har sagt“.

Det synes jeg nu er lidt dristigt, men jeg skal ikke komme ind paa, om det er en Udtalelse, som dækker alle Venstremænds Opfattelse. Det, jeg vil holde fast, er det, at det altsaa ikke er noget afgørende for Venstre at faa trykket Lønnen. Derimod, siger det ærede Medlem Hr. Pinholt lige bagefter, kommer det an paa, at vor Industri kan betale sig, og han anfører derpaa det interessante Eksempel, der skal være fremkommet i et Industriblad her i Danmark, „at en Arbejder i Tekstilindustrien i Danmark passer 4 Væve, medens man i andre Lande passer 16 paa een Gang, og at det er forbudt Arbejderne i Danmark at passe flere end disse 4 Væve“.

Med Hensyn til selve det saglige, er det sikkert saa aldeles ubevist. At der er Tilfælde, hvor der kan være danske Fabrikker, som har ældre Arbejdsmidler og derfor i Virkeligheden arbejder paa en uøkonomisk Maade, er derimod højst sandsynligt. Nu sætter vi, at Arbejderne henrykt siger: Selvfølgelig maa vi arbejde i Teknikkens